

Sala Beckett
Obrador Internacional
de Dramatúrgia

Més enllà de la foscor

***(quatre maneres
d'apagar el llum)***

**de Cristina Cordero, Denise
Duncan, Salvador Sánchez i
Núria Vizcarro**

Dir: Joan Arqué

Del 22 al 26/02/2012

Fitxa artística

Idea original i creació: Joan Arqué i Gemma Raurell

Dramatúrgia: Cristina Cordero, Denise Duncan, Salvador Sánchez i Núria Vizcarro

Direcció: Joan Arqué

Intèrprets: Dani Arrèbola, Bruna Cusí, Òscar Mas i Lavínia Vila

Disseny i construcció d'escenografia: Gemma Raurell

Disseny i confecció de vestuari: Rosa Lugo

Creació musical: De Mortimers

Disseny d'audiovisuals: Edu Alter, Paula Pin, Pauet Riba i Maus

Ajudant de direcció: Judith Pujol

Funcions: de dimecres a diumenge. Dimecres a les 22h; de dijous a dissabte a les 21:30h i diumenge a les 18:30h.

Una producció de Taaró Teatre i Teatre de l'Aurora

Sinopsi

Més enllà de la foscor (quatre maneres d'apagar el llum) posa en escena quatre textos, quatre històries, que tenen com a punt d'unió el concepte de foscor i que funcionen de manera independent l'una de l'altra. La primera història parla dels monstres que els nens tenen als armaris; la segona presenta les mil i una veus que parlen dins d'un cervell i les pors que hi habiten; la tercera, del record d'un ésser estimat, i la darrera narra amb humor allò que podia ser i no ha estat per culpa d'un accident produït per l'enlluernament.

(u)

Quan era nena, matava els monstres que poblaven els armaris amb una escombria. Si no tenia escombria, els matava amb qualsevol bastó, de ferro o de fusta, l'únic que em calia era un bastó. A tu t'ho explicava tot, encara que no et veiés el rostre. Tu i la teva ombra no em fèieu mai por. Ara que m'he fet gran torno aquí a la fosca per explicar-te'n la raó.

(dos)

Dues dones conversen amb el record present d'un ésser estimat que els genera una gran contradicció. Una sola dona conversant amb un record gairebé palpable. Ho fa des de dos moments diferents de la seva vida, separats entre si per més de 30 anys. Una mena de discussió generada per la impossibilitat d'emetre un sol judici vàlid davant la polièdrica visió que es té d'una persona.

(tres)

Quan un està al límit de les seves possibilitats, un viatge de tornada a casa després d'una jornada qualsevol es converteix en una llarga travessia per arribar a aquest lloc on creu que se sentirà segur i podrà descansar. Una mena d'odissea per les mil veus que poblen un cervell, cercant un llum per encendre i guardar-se de les pors que edifica damunt de rostres anònims que transiten diàriament pel seu voltant, on res no és el què ens sembla i la ment no vol callar.

(quatre)

Quatre persones dins d'un cotxe pateixen un tràgic accident per la carretera d'una serralada balear degut a un excés de llum. Això comporta un moment òptim per començar una reflexió sobre què hagués pogut ser de les seves vides en cas de fer unes coses o bé unes altres.

Quatre maneres diferents d'apagar la llum.

Més enllà de la foscor es va estrenar al Teatre de l'Aurora d'Igualada del 16 al 18/12/2011; s'ha programat a la Sala Trono de Tarragona del 27 al 28/01/2012 i a la Sala La Planeta de Girona, del 4 al 5/02/2012.

Presentació

Més enllà de la foscor mostra com un seguit de personatges repartits en quatre històries conviuen i gestionen alguns dels fets i situacions més importants de la seva vida. Són fets que d'alguna forma els han condicionat a l'hora de relacionar-se amb ells mateixos i amb els altres. A través de les històries, podem entendre com alguns d'aquests fets van esdevenir tràgics, mentre que d'altres podrien ser titllats d'absurds i atzarosos. Tots, però, tenen la singularitat d'haver esdevingut cabdals: tots ells han creat dins de cada personatge un dubte, un pensament constant, una manera d'obrar, alguna cosa que no està resolta del tot i que es manifesta a través de percepcions, impulsos o comportaments determinats pel mateix enigma. Són, per dir-ho d'alguna manera, alguns dels colors que han anat adquirint al llarg de la vida, colors sovint semblants, que conviuen a prop nostre, catalogats dins d'un mateix grup i que anomenem "foscos", ja sigui per la manca de llum o d'il·lusió que provoquen o per tot allò que el temps, el costum i la psicologia els ha associat. Tot i ser foscos, però, no tots ho són de la mateixa forma: tenen tonalitats diferents, estan plenes de matisos creats per la diversitat de pigments que ens donen les diverses procedències, tant les dels personatges com les dels autors i responsables de la posada en escena. És una mostra de com algunes persones afronten aquestes situacions que tant els han condicionat. O, simplement, de com conviuen amb les conseqüències d'aquests fets: la gestió que cadascun d'ells fa d'un d'aquests tons foscos que poblen la seva ànima, com viuen les seves ombres, allò pel que encara no tenen una resposta clara, allò que encara no saben o no han entès, allò pel qual no sempre troben una resposta coherent i adequada. O l'intent que fan per trobar-la i poder conviure amb certa harmonia amb tots els colors de la paleta.

Joan Arqué

Els autors

Cristina Cordero

A punt de finalitzar els estudis de Direcció i Dramatúrgia a l'Institut del Teatre, també s'ha format en nombrosos seminaris especialitzats a l'Obrador de la Sala Beckett. Ha escrit *La Llei dels Grimm*, conjuntament amb Núria Vizcarro, i el llibret de l'òpera *Quasi una Cenerentola*, amb música de Pere Cowley. També ha realitzat dramatúrgies per cicles de cançons infantils i cabaret. Com a directora, ha estrenat els musicals *Ulisses* de Francesc Hernández i Pere Cowley amb Els Pirates Teatre (Teatre Regina, codirecció amb Adrià Aubert), i *Assassins*, d'Stephen Sondheim i John Weidman, com a projecte de l'Institut. A part, ha realitzat nombroses assistències de direcció, entre les quals destaquen amb Jordi Oriol, a *Els Comptes de la Lletera*, o amb Cally Spooner al Festival Loop, en la performance *Untitled*.

Denise Duncan

(Costa Rica, 1979)

Llicenciada en Arts Dramàtiques i en Comunicació Col·lectiva (amb èmfasi en Periodisme) per la Universitat de Costa Rica. Després d'exercir com a periodista durant una temporada, els últims deu anys s'ha dedicat principalment al teatre, com a actriu, productora, directora i dramaturga. El 2005 va guanyar l'accèssit del premi per a texts teatrals Marqués de Brandomín amb l'obra *Negra, o nocturnal de una piel inoculada por el odio nuestro de cada día*, publicada el 2006 i estrenada el 2009 en el centre cultural d'Espanya de Costa Rica. El 2010 va estrenar també a Costa Rica l'obra *Latinas*, un espectacle que, després de girar per tot el país, va ser convidat a representar Costa Rica en el festival de la Lluna a Washington D.C. Des de fa sis anys viu a Barcelona, on està acabant els estudis de Dramatúrgia i Direcció a l'Institut del Teatre.

Salvador S. Sánchez

(Jerez de la Frontera, 1985)

Llicenciat en Comunicació Audiovisual per la UAB, està acabant la llicenciatura de Dramatúrgia i Direcció a l'Institut del Teatre de Barcelona. És autor de les obres *Georg y Sarah o la Muerte de Mersault* i *Dios lleva medias negras* (aquesta última escrita amb Denise Duncan), a més dels poemaris *Demolición* i *Memorias de iniciación en tres cuadernos*. Com a director escènic ha estrenat *Love & Marriage* i *Petits excessos* en les dues últimes edicions del festival TEM de Manacor. Combina els seus projectes teatrals amb projectes audiovisuals en els quals participa com a guionista, director i editor de guió.

Núria Vizcarro Boix

Llicenciada en Biologia i en Art Dramàtic (opció text), actualment està acabant els estudis de Dramatúrgia a l'Institut del Teatre de Barcelona. Forma part de la Companyia Buits i Nous, on exerceix d'actriu i dramaturga. Ha escrit *La Llei dels Grimm* (2009), juntament amb Cristina Cordero, i *Miranda al mar, una tempesta* (2010), estrenades al Teatre de Manacor per la Cia. Buits i Nous; *Lola Anglada, l'horitzó a l'alçada dels ulls* (Sala Albéniz, 2011) i *Més enllà de la foscor* (Teatre Aurora, 2011) ambdues de la Cia. Taaró; i *Mediocres* de la Cia. Buits i Nous (Versus, 2011 i Teatre Gaudí, 2012). Com a actriu ha participat en diversos muntatges, entre els quals destaquen *Anita Coliflor, tragedia de brebajes* de Pablo Rosal, *Miranda al Mar, una tempesta* de la Cia. Buits i Nous, i *La Tragèdia de Ricard III* de la Cia. Neorural.

**Sala Beckett/Obrador
Internacional de Dramatúrgia**

Alegre de Dalt 55 bis
08024 Barcelona
www.salabeckett.cat

info@salabeckett.cat
premsa@salabeckett.cat

segueix-nos també al facebook i a twitter

Espai subvencionat per:

Ajuntament de Barcelona
Barcelona Cultura

Amb el suport de:

